

## Arrest

nr. 238 661 van 16 juli 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS  
de Wynantsstraat 23  
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, komt aan in België op 11 december 2017 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2018. Op 9 oktober 2018 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Op 11 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 april 2019 dient de broer van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in naar aanleiding van dezelfde problemen als deze die verzoekster aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 11 oktober 2019 wordt verzoekster gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat in het kader van een herevaluatie van haar subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 29 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de stad Carupano van het arrondissement Sucre. U woonde uw ganse leven in de stad San Felix in het arrondissement Bolivar en woonde rond uw achttiende enkele jaren in Caracas. U studeerde verpleegkunde en kreeg twee kinderen met uw toenmalige partner R. C.. U werkte in de winkel in kantoorbenodigdheden van uw partner en diens vader in Caracas tot jullie uit elkaar gingen. Nadien opende u een gelijkaardige winkel in San Felix, waarvan de uitgaven en inkomsten werden beheerd door uw voormalige partner en diens vader. In juli 2017 werd uw broer F. D. Q. M. (CGVS X, OV X), die op dat ogenblik studeerde aan de universiteit, ontvoerd door colectivos na een betoging waaraan hij zelf niet participeerde. Uw broer belde u op en vertelde u dat er vijf miljoen bolivar aan losgeld betaald moest worden. U zorgde voor het geld en trof de ontvoerders aan uw winkel voor de uitwisseling. Nadat uw broer werd vrijgelaten verliet hij het land en reisde hij naar Brazilië. Vervolgens werd u afgeperst door de groep en diende u één miljoen bolivar per dag te betalen.*

*U hield dit enkele maanden vol tot u in oktober 2017 aangaf geen geld meer te hebben. Vervolgens werd u aan uw winkel opgewacht en namen onbekenden u mee. U werd een hele dag vastgehouden. U belde uw voormalige partner, mijnheer C., op en vroeg hem om 20 miljoen bolivar aan losgeld te betalen. Nadat u vervolgens werd vrijgelaten betaalde u opnieuw een miljoen bolivar per dag aan de bende. Een maand later, op 30 november 2017, verliet u Venezuela en verbleef u ongeveer een week in Italië alvorens naar België te reizen.*

*U kwam aan in België op 11 december 2017 waar u op 22 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort en een kopie van Whatsappberichten neer.*

*Op 11 december 2018 werd u de subsidiaire bescherming toegekend.*

*Op 26 april 2019 diende vervolgens uw broer F. D. Q. M. een verzoek om internationale bescherming in naar aanleiding van dezelfde problemen als deze die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.*

*Op 7 augustus 2019 had uw broer een persoonlijk onderhoud op het CGVS.*

*U werd op 11 oktober 2019 uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud in het kader van een herevaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus.*

#### ***B. Motivering***

*Op 11 december 2018 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat u in uw land een reëel risico op ernstige schade liep vanwege de door u aangehaalde problemen met de colectivos/Tren De Aragua.*

*Artikel 55/5/1 §2, 2° van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.*

*De problemen met de colectivos/Tren De Aragua maken kernelementen uit van uw verzoek om internationale bescherming. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een beschermingsnood volgens de definitie van de subsidiaire bescherming op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden.*

*Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de verklaringen van uw broer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze verklaringen leiden er toe dat er geen geloof meer kan worden gehecht u zijn en uw beweringen met betrekking tot de problemen die aan de basis van jullie vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen. Vooreerst moet wat dit betreft worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw broer over de bende met wie jullie problemen kenden inconsistent en tegenstrijdig zijn. U legt weinig coherente verklaringen af over de personen met wie jullie problemen zouden hebben. Zo verklaarde u op de DVZ eveneens dat jullie problemen met de colectivos hadden (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Op het CGVS echter verklaart ook u dat jullie problemen met Tren De Aragua hadden (CGVS X dd. 09/10/18, p. 9). Tijdens uw tweede interview op het CGVS zegt u dan weer dat Tren De Aragua zelf een groep colectivos zijn – colectivos hebben een andere naam in verschillende delen van Venezuela (CGVS X dd. 11/10/19, p. 8 en 9). Daarna zegt u dat jullie geen problemen hebben met Tren De Aragua maar met de colectivos (CGVS X dd. 11/10/19, p. 11). Gevraagd om uit te leggen wat Tren De Aragua dan precies te maken heeft met jullie problemen – gezien jullie beiden deze bende aanhalen – zegt u dat Tren De Aragua op dit moment de gevaarlijkste bende van het land is en dat alle antisociale groepen met hen een link hebben (CGVS X dd. 11/10/19, p. 17). Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt u echter opnieuw dat Tren De Aragua een groep colectivos zijn (CGVS X dd. 11/10/19, p. 17).*

*U verklaarde verder op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u gebeld werd door uw afpersers en dat zij zich voorstelden als Tren De Aragua (CGVS X dd. 09/10/18, p. 16). Op het tweede persoonlijke onderhoud echter verklaart u op de vraag of u telefonisch of persoonlijk contact heeft gehad met mensen die tot Tren De Aragua behoorden het volgende: “niet rechtstreeks van kijk (AZ doet telefoon gebaar) dit is hier Tren De Aragua aan de lijn” (CGVS X dd. 11/10/19, p. 17). Wanneer u er vervolgens mee geconfronteerd wordt dat u wel degelijk verklaarde telefonisch contact te hebben gehad met mensen die zich voorstelden als Tren De Aragua zegt u dat u altijd heeft gezegd dat jullie problemen hadden met de colectivos en dat zij een link hebben met Tren De Aragua, wat geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid verklaart (CGVS X dd. 11/10/19, p. 18).*

*Ook uw broer verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken ontvoerd te zijn geweest door de colectivos (vragenlijst CGVS X, vraag 5). Echter, wanneer hem op het CGVS gevraagd wordt te vertellen over de bende met wie jullie problemen hadden zegt hij dat zij Tren De Aragua heten (CGVS 19/16098, p. 13). Uit informatie blijkt dat Tren De Aragua een van de meest gevreesde megabandas in Venezuela is. Deze bende komt voort uit de vakbond van een beloofde spoorweg in de staat Aragua, die er echter nooit gekomen is. Doorheen de jaren van corruptie is deze vakbond verworden tot een criminele organisatie met honderden leden. Hun operatiecentrum is gevestigd in de gevangenis van Tocarón in de staat Aragua. Recent hebben zij hun activiteiten uitgebreid naar de grensstaat Tachira. Dat uw broer op de DVZ verklaarde dat hij ontvoerd werd door de colectivos en op het CGVS het heeft over de bekende bende Tren De Aragua ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig.*

*Uw broer wordt verder gevraagd hoe hij daadwerkelijk weet dat het Tren De Aragua was waarmee hij problemen heeft waarop hij vreemd genoeg zegt dat hij in een gevaarlijke buurt was en dat Tren De Aragua zich met dergelijke activiteiten bezig houdt (CGVS X, p. 14). Hij geeft mee dat hij niet zeker weet of hij al dan niet problemen heeft met Tren De Aragua. Dat hij zou denken dat hij problemen heeft met Tren De Aragua louter omdat zij zich bezig houden met afpersing is weinig overtuigend, gezien er – zoals hij zelf zegt – zeer veel bendes zijn (CGVS, X, p. 14). Bovendien gaat dit in tegen de Whatsapp-berichten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming waaruit blijkt dat de ontvoerders zich voorstelden als Tren De Aragua (zie administratief dossier).*

*Uw broer wordt vervolgens gevraagd naar concrete informatie over Tren De Aragua maar hij komt niet verder dan algemene stellingen dat zij zich bezig houden met afpersing en vrachtwagens met eten stelen (CGVS X, p. 13). Gevraagd wat hij nog meer over hen weet, blijft hij aan de oppervlakte en zegt hij dat ze veel mensen hebben en veel macht en dat ze aanwezig zijn in alle deelstaten van het land en in het buitenland (CGVS X, p. 13 en 14).*

Gevraagd of hij meer concrete informatie over hen heeft zegt hij van niet (CGVS X, p. 14). Gevraagd of hij weet waarom zij Tren De Aragua heten blijkt hij dit niet te weten (CGVS X, p. 15). Gevraagd of Tren De Aragua colectivos zijn zegt hij: “om eerlijk te zijn, ik weet het niet, zij zijn de bazen” (CGVS X, p. 15).

Dat jullie geen van beide eenduidig kunnen meegeven met wie jullie concreet problemen hebben doet ernstig twijfelen over de geloofwaardigheid van deze problemen.

U en uw broer leggen ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop het contact verliep de dag dat uw broer ontvoerd werd. Zo zegt uw broer dat zijn ontvoerders telefonisch contact hadden met u. Hij zou toen niet zelf met u via de telefoon hebben gesproken (CGVS X, p. 20 en 22). U echter verklaarde in uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat uw broer degene was die met u sprak via de telefoon en u de zaak uitlegde wanneer hij ontvoerd was (CGVS X dd. 09/10/18, p. 15). Geconfronteerd hiermee ontkent uw broer louter dat hij met u heeft gesproken via de telefoon (CGVS X, p. 20).

U werd voorts gevraagd uit te leggen wat er besproken werd thuis wanneer jullie beslisten niet meer te zullen betalen – en hiermee uw leven op het spel te zetten – waarop u louter stelt dat jullie erover aan het denken waren dat u zou vertrekken (CGVS X dd. 11/10/19, p. 12). Opnieuw gevraagd wat er toen werd besproken en wat het plan precies was – gezien de verwachte gevolgen van het stoppen met betalen – biedt u geen bijkomende informatie (CGVS X dd. 11/10/19, p. 13). Erop gewezen dat het stoppen met betalen betekende dat uw leven in gevaar was en gevraagd wat het plan dan precies was zegt u kortweg dat jullie de beslissing hadden genomen om het land te verlaten (CGVS X dd. 11/10/19, p. 13). Dit is vaag en weinig overtuigend, zeker gezien later blijkt dat u de dag erna gewoon terug naar de winkel ging om te werken, waarna u in uw winkel ontvoerd werd (CGVS X dd. 11/10/19, p. 15 en 16).

Ook uw broer kan hier geenszins geloofwaardige verklaringen over afleggen. Gevraagd waarom u nog zolang daar bent blijven wonen ondanks de dagelijkse bedreiging van deze bende zegt uw broer dat u nog steeds uw winkel had, dat het niet eenvoudig was om het land te verlaten en dat het moeilijk was om zonder uw kinderen te vertrekken (CGVS X, p. 17). Gevraagd waarom u niet naar Caracas bent gegaan – waar uw partner en kinderen woonden – zegt hij dat Caracas nog gevaarlijker is dan Ciudad Guyana (CGVS X, p. 17). Erop gewezen dat Caracas misschien gevaarlijker is dan Ciudad Guyana maar dat jullie daadwerkelijk problemen hadden in Ciudad Guyana en opnieuw gevraagd waarom jullie, en al zeker u, niet eerder naar Caracas vertrokken zegt uw broer dat hij hier geen antwoord op kan geven en dat hij niet voor u kan antwoorden (CGVS X, p. 17). Dat uw broer niet kan verklaren waarom u nog bijna een half jaar thuis bleef wonen en niet eerder naar Caracas bent vertrokken, ondanks deze dagelijkse bedreigingen en het feit dat jullie allebei reeds ontvoerd werden, doet verder twijfelen aan deze problemen.

U en uw broer zijn verder inconsistent over hoelang u, nadat u stopte met dagelijks een miljoen bolivar te betalen, ontvoerd werd. Zowel u als uw broer verklaarden op de DVZ dat u op 26 oktober 2017 stopte met betalen en op 1 november 2017 ontvoerd werd (vragenlijst CGVS X, vraag 5 en vragenlijst CGVS X, vraag 5). Echter, op het CGVS verklaart u dat u de volgende dag reeds ontvoerd werd (CGVS X dd. 11/10/19, p. 14 en dd. 09/10/18, p. 17). Uw bewering dat u niet goed met data bent kan niet overtuigen, gezien jullie allebei – los van de juistheid van de exacte data – op de DVZ duidelijk stellen dat er verschillende dagen zitten tussen de dag dat u stopte met betalen en uw ontvoering (CGVS X dd. 11/10/19, p. 3). Na uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS merkt u via een bericht van uw advocaat nog op dat u tijdens dit tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS niet zou hebben gezegd “toen de **dag** erop al was de ontvoering” maar “toen de **dagen** erop al was de ontvoering” (CGVS X, dd. 11/10/19, p. 13). Echter, meteen daaropvolgend in deze passage van het persoonlijk onderhoud verklaart u: “die dag is er verder niets gebeurd, het kind kwam het geld halen, dan was het ’s morgens vroeg van de volgende dag dat de ontvoering was”. Hieruit blijkt dat u wel degelijk verklaarde dat de dag erop al de ontvoering was. Uw opmerking na het tweede persoonlijke onderhoud draagt dan ook slechts bij aan de inconsistentie van uw verklaringen. Bovendien bleek ook reeds uit het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat de dag erop reeds de ontvoering zou hebben plaatsgevonden.

Ook over de manier waarop u aan het geld kwam om elke dag een miljoen bolivar te kunnen betalen zijn uw verklaringen tegenstrijdig.

Zo verklaart u op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS het volgende wanneer u gevraagd wordt hoe u elke dag aan een miljoen bolivar kon geraken na uw vrijlating: “ik moest op elke manier het in handen zien te krijgen, soms waren er dagen dat ik niet voldoende geld had en dan vroeg ik het aan

*mijn moeder of aan de vader van de kinderen” (CGVS X dd. 09/10/18, p. 17). Op het tweede persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw partner elke dag het geld betaalde van zijn bankrekening (CGVS X dd. 11/10/19, p. 11 en 12). Er stond genoeg op maar jullie beslisten op een bepaald moment niet meer te betalen (CGVS X dd. 11/10/19, p. 14).*

*Voorts is het opmerkelijk dat uw broer en uw familie sinds uw vertrek in november 2017 geen problemen meer hebben gekregen. Uw broer haalt louter economische problemen aan wanneer hij gevraagd wordt naar de eventuele problemen van uw ouders en ooms en tantes de voorbije jaren (CGVS X, p. 6 en 7). Zelf woonde hij van december 2017 tot juli 2018 opnieuw thuis in Venezuela (CGVS X, p. 12). Gevraagd of er in die periode nog iets gebeurd is zegt hij van niet (CGVS X, p. 13). Ook u zegt dat uw familie na haar vertrek geen problemen meer heeft gekend (CGVS X dd. 11/10/19, p. 6). Gezien zowel u als uw broer verklaren dat deze bende jullie adres had, is het vreemd dat zij niemand meer hebben benaderd om u te vinden nadat u stopte met betalen (CGVS X, p. 11 en CGVS 18/12389 dd. 09/10/18, p. 18). U verklaart in dit verband dat u van telefoonnummer bent veranderd en dat uw moeder weinig thuis was (CGVS X dd. 11/10/19, p. 6). Gevraagd waarom er niets meer is gebeurd sinds uw vertrek in november 2017 antwoordt u volkomen naast de vraag dat er nog andere mensen problemen hebben met dergelijke bendes (CGVS X dd. 11/10/19, p. 7). Erop gewezen dat deze bende jullie adres had en gevraagd waarom zij u nooit bij jullie thuis zijn komen zoeken zegt u plots dat deze bende jullie adres niet had (CGVS X dd. 11/10/19, p. 7 en 8). Ermee geconfronteerd dat uw broer gezegd had dat zij jullie adres wel hadden, ontkent u dit louter (CGVS X dd. 11/10/19, p. 8). Dat u en uw broer uw land zouden hebben moeten ontvluchten omwille van doodsb bedreigingen van Tren De Aragua of de colectivos maar dat zij uw familie op geen enkele manier zouden hebben benaderd nadat u stopte met betalen komt weinig geloofwaardig over. Dat u bovendien ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegt hierover voedt de twijfel alleen maar.*

*Uw broer verklaart verder geen informatie te hebben over eventuele problemen die uw partner zou hebben gekend sinds jullie vertrek (CGVS X, p. 8). Hij zou u nooit hiernaar gevraagd hebben (CGVS X, p. 19). Gevraagd waarom hij nooit heeft gevraagd naar de situatie van uw partner, die uiteindelijk toch instond voor de zorg van zijn neef en nicht, zegt hij dat hij elke situatie probeert te vermijden die hem doet herinneren aan zijn problemen (CGVS X, p. 19). Dit is niet overtuigend.*

*Verder legt u kopieën neer van Whatsapp-berichten van de beweerde contacten tussen u en jullie ontvoerders. Zoals eerder aangehaald staat hierin te lezen dat jullie ontvoerders zich voorstellen als Tren De Aragua terwijl jullie beide – u pas in het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS – verklaren geen contact te hebben gehad met Tren De Aragua. Bovendien verklaart u dat het contact tussen u en de ontvoerders van uw broer 's morgens gebeurde en dat u in de namiddag reeds het geld overhandigde (CGVS X dd. 09/10/18, p. 11). Echter, de berichten tussen u en de ontvoerders beginnen pas om “9.40 p.m.”. En indien dit een foute instelling zou zijn van uw gsm en dat het 9.40 's morgens zou zijn, klopt dit niet met de verklaringen van uw broer dat hij pas rond 12.30 of 13 uur, na de les, zou zijn ontvoerd (CGVS X, p. 10).*

*Verder moet worden vastgesteld dat uw broer in december 2017, vlak na uw vertrek, teruggekeerd is van Brazilië naar Venezuela, hij zich er gewoon thuis vestigde en hij er tot zijn vertrek verbleef. Er zouden zich in deze periode geen problemen hebben voorgedaan (CGVS X, p. 12 en 13). Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie beweringen inzake de problemen die aan de basis van jullie vlucht uit jullie land van herkomst zouden hebben gelegen. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de vaststelling dat uw broer reeds op 7 juli 2018 in België aankwam maar pas op 26 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat hij bijna een jaar heeft gewacht om een dergelijk verzoek in te dienen relateert zijn vrees voor terugkeer in ernstige mate. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat hij zo lang wachtte om dit te doen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Gevraagd waarom hij niet meteen een verzoek heeft ingediend zegt hij dat hij een man leerde kennen die zou proberen een werkvisum voor hem te verkrijgen in Nederland (CGVS X, p. 13).*

*Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u en uw broer moedwillig bedrieglijke verklaringen afleggen met betrekking tot jullie vluchtmotieven. Het betreft fundamentele gegevens binnen een asielprocedure. Jullie verzaken hiermee bovendien aan de medewerkingsplicht*

die op iedere verzoeker om internationale bescherming rust en maken het op die manier onmogelijk een zicht te krijgen op jullie nood aan internationale bescherming.

Gelet op deze vaststellingen blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus u onterecht werd toegekend aangezien deze destijds werd toegekend op basis van verklaringen waarvan nu blijkt dat deze niet stroken met de werkelijkheid. De eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus dient dan ook te worden ingetrokken. De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort heeft louter betrekking op uw identiteit, die hier niet onmiddellijk betwist wordt. Wat betreft eventuele andere elementen die een terugkeer naar Venezuela in de weg zouden staan verwijst u voor de Commissaris-generaal nog naar veiligheidsproblemen, de slechte levenskwaliteit en een gebrek aan medische voorzieningen (CGVS X dd. 09/10/18, p. 20).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uw broer is student burgerlijk ingenieur, u bent verpleegster en had een eigen winkel (CGVS X, p. 7 en CGVS X dd. 09/10/18, p. 5 en 6). Uw partner, en de vader van uw kinderen, had eveneens een eigen winkel in

Caracas. Samen bezaten jullie een huis in Caracas CGVS X dd. 09/10/18, p. 5). U heeft nooit problemen gehad met het betalen van de kosten (CGVS X dd. 09/10/18, p. 7). Het huis waarin jullie woonden is bezit van uw moeder (CGVS X, p. 5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

### C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/5/1 § 2, 2°, en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Zij benadrukt vooreerst dat haar rechten van verdediging op twee verschillende manieren geschonden werden. Ten eerste heeft verwerende partij, ondanks drie verzoeken via e-mail door verzoeksters raadvrouw, het administratief dossier niet doorgestuurd. Hierdoor kreeg ze geen toegang tot de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 9 oktober 2018, waarna haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend; terwijl het CGVS verwijst naar tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud in oktober 2018 en oktober 2019 en bij de DVZ. Ten tweede wijst zij er op dat de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters broer Q.M.F. geheel onleesbaar zijn en voegt daarvan screenshots toe in bijlage. Verzoeksters raadvrouw kan dus de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar broer niet nagaan. Dit rechtvaardigt volgens verzoekster minstens de vernietiging van de bestreden beslissing.

Zij betoogt verder, met betrekking tot de vluchtelingenstatus, dat zij ernstige vervolgingen en bedreigingen heeft ondergaan in haar land van herkomst en dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer omdat zij en haar broer door de collectivos vervolgd en afgeperst worden. Zij legt uit dat haar broer werd ontvoerd door collectivos nadat hij door een betoging ging bij zijn universiteit en dat zij losgeld voor hem betaalde maar dat zij op een bepaald ogenblik het dagelijkse bijkomend losgeld niet meer kon betalen. Zij werd daarom zelf ontvoerd, waarna haar toenmalige partner op zijn beurt losgeld moest betalen voor haar vrijlating. Daarna moest zij dagelijks aan deze criminele groep geld betalen omdat zij anders vermoord zou worden. Toen ze niet meer kon betalen, heeft ze Venezuela verlaten. Verzoekster betoogt dat uit de door haar in het verzoekschrift geciteerde bronnen blijkt dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en dat geweld zowel door het leger, de politie, als door bendes gepleegd wordt zonder dat slachtoffers bescherming kunnen krijgen van de overheid. Zij stelt dat de Richtlijnen van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 moeten in acht genomen worden. Zij stelt dat hieruit blijkt dat voor het beoordelen van vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie waardoor schade aan een persoon mogelijk kan gelijkgesteld worden aan vervolging en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze richtlijnen.

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoekster er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente "COI Focus (Venezuela – Situation sécuritaire" van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is.

Zij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er "colectivos" die als "véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla" worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering

geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar *“New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President, April 22, 2017”*).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoekster dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden.

Zij stelt dat *“Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 16) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelfs betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering”*. Verder wijst zij er op dat tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd werden en 41 gedood door de politie.

Zij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechterlijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij betoogt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *“mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden”* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused”* van 9 januari 2019). Verder verwijst zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *“COI Focus Vénézuëla – Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *“onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is”* en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt zij dat sinds 2017 burgers *“niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken”*.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoekster er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *“de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar”*. Zij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *“om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt”* (met verwijzing naar The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain”* van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo *“zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld”*, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro's days numbered” – Mike Pompeo* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *“risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan”*.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoekster aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Verzoekster wijst hieromtrent onder meer op het feit dat *“over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]”* (met verwijzing naar *“COI Focus Vénézuëla - Situation sécuritaire”* van 20 april 2018, p. 34); dat *“bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]”* (met verwijzing naar The New Yorker, *“Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point”* van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”* van 9 maart 2019) en dat *“de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]”* (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoekster dat *“vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding”* en dat het schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, *“Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”* van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met

betrekking tot “het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten” (COI Focus, p. 40-41). Zij stelt verder dat “Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: “Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights,” the experts said. “Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer . “Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths.” (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldde in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: “The health situation in the country is dire, with hospitals lackim staff, supplies, medicines and electricitv to keep vital machinerv running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals”. De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (p.39)” en citeert vervolgens p. 39.

Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat de “verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).

Zij is van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op daadkrachtige wijze uitgevoerd heeft en argumenteert als volgt. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de identiteit van haar vervolgers, stelt verzoekster vooreerst dat zij de bewering van het CGVS niet kan nagaan nu het CGVS, ondanks drie verzoeken, het administratief dossier niet heeft doorgestuurd. Verder bevestigt verzoekster haar verklaringen in het tweede onderhoud, “volgens dewelke de verschillende collectivos groepen voor de megabande “Tren de Aragua” werken, of ten minste banden met hen hebben. Zij heeft ook uitgelegd dat zij niet meer weet over deze bende dan wat er over hen op sociale media wordt verteld.

Waar verzoekster wordt verweten dat zij tijdens het eerste onderhoud in 2018 stelde dat de ontvoerders van haar broer zich hadden voorgesteld als Tren de Aragua en in het tweede onderhoud stelde dat zij zich niet letterlijk als zodanig voorstelden, is zij van mening dat er sprake is van verwarringen dat dit vermoedelijk het gevolg is van het feit dat haar vervolgers collectivos waren die samen met Tren de Aragua samenwerkten. Dit motief van het CGVS kan evenwel niet nagegaan worden, omdat het CGVS het administratief dossier niet doorstuurde. Wat de verklaringen van de broer van verzoekster

hieromtrent betreft, stelt zij dat de notities van zijn persoonlijk onderhoud onleesbaar zijn (zie screenshots in bijlage) en dat op de vermelde pagina 13 de naam Tren de Aragua niet terug te vinden is. Ook waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters broer veronderstelt dat zijn vervolgers Tren de Aragua waren, maar er niet zeker van is, wijst zij naar het feit dat de collectivos voor en samen met Tren de Aragua werkten, zodat er geen duidelijk verschil is tussen de twee groeperingen.

Wat betreft de manier waarop het contact tussen verzoekster en haar vervolgers verlopen is en de dag waarop haar broer ontvoerd werd, stelt verzoekster dat de telefoon door de ontvoerders op luidsprekerfunctie was gezet en zij op die manier en dus niet rechtstreeks met elkaar gesproken hebben. Zij stelt dat de nuancering klein is en het verwijt van het CGVS te streng en dat ook hier verzoeksters verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet geverifieerd kunnen worden.

Met betrekking tot de gesprekken tussen verzoekster en haar toenmalige partner en het feit dat ze op hetzelfde adres bleven wonen stelt zij dat er over hun gesprekken gewoonweg niet veel meer te vertellen valt dan dat zij besliste te vertrekken omdat het financieel niet meer haalbaar was en dat de protection officer naliet om meer informatie te trachten te krijgen van verzoekster. Waar het CGVS haar broer verwijt dat hij onvoldoende uitleg kon geven over de reden waarom verzoekster nog een tijdje blijven wonen is in Ciudad Guyana, benadrukt verzoekster dat haar broer niet langer in Venezuela woonde op dat ogenblik, dat ze onregelmatig contact hadden en dat er op dat punt geen tegenstrijdigheid is tussen hun verklaringen zodat de relevantie van dit motief haar ontgaat. Ze stelt dat het CGVS haarzelf hierover had moeten bevragen ipv haar broer en bevestigt dat zij bang was om haar kinderen naar Caracas te brengen en dat ze moest verder werken om ze onvoldoende financiële middelen had.

Wat betreft de datum van haar ontvoering en de manier waarop ze het afpersingsgeld betaalde is verzoekster van mening dat er verwarring was en dat ze, zoals vermeld door haar broer bij de DVZ en zijzelf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, op 1 november 2017 ontvoerd werd. Ze stelt ook dat, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, ze tijdens het tweede onderhoud *“niet verklaard heeft dat de vader van haar kinderen het geld betaalde via zijn bankrekening, maar dat hij geld op zijn rekening had en haar het cash geld gaf zodat ze kon betalen (wanneer ze niet zelf in staat was om te betalen – notities tweede onderhoud, p. 12)”*.

Met betrekking tot het feit dat de familie van verzoekster (behalve haar broer) geen problemen gekregen heeft en het feit dat haar broer zich na zijn terugkeer van Brazilië opnieuw in het ouderlijk huis vestigde, stelt dat zij heeft uitgelegd dat hun vervolgers enkel het adres van verzoeksters werk hadden en niet het adres van het ouderlijk huis en dat dit de reden is waarom verzoeksters broer zich opnieuw in hun huis vestigde na zijn terugkeer uit Brazilië en hij overigens geen andere keuze had omdat hij student was en geen middelen had om zelf huur te betalen. Waar het CGVS stelt dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zou gesteld hebben dat haar vervolgers het adres van het ouderlijk huis hadden, betwist verzoekster dit en stelt opnieuw dat dit niet verifieerbaar is nu de notities van het persoonlijk onderhoud niet werden opgestuurd door het CGVS. Verder stelt verzoekster dat ze een kleine familie heeft, dat alle familieleden er woonden, dat haar moeder weinig buitenkwam en dat de vader van haar kinderen recentelijk bedreigingen heeft ontvangen en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verder betoogt zij dat noch in de beslissing van verzoekster, noch in deze van haar broer waar in de notities vermeld is dat haar broer zou gezegd hebben dat de vervolgers het adres van hun ouderlijk huis kenden. Zij betwist de stelling dat het laattijdige verzoek van haar broer diens vrees relateert en dat dit te verklaren is door het feit dat hij de mogelijkheid had een werkvisum te krijgen in Nederland en dat hij dit probeerde vooraleer een verzoek in te dienen om zijn moeder financieel te kunnen helpen en omdat hij ver weg was van Venezuela hij geen onmiddellijk gevaar liep. Wat tenslotte de what'sapp berichten betreft, stelt verzoekster dat zij zich niet het precieze tijdstip van het contact herinnert maar alleen dat ze het geld *“in de avond van de dag van de ontvoering gaf”*.

Voorts stelt verzoekster dat zij niet in staat zou zijn om een nieuwe baan te vinden in Venezuela als verpleegster of in een winkel door de enorme economische crisis.

De winkel waar ze werkte is gesloten, net als de winkel van haar partner en preciseert dat het huis in Caracas niet haar eigendom is en door het betalen van het afpersingsgeld al haar financiële middelen heeft gebruikt. Zij vreest het gebrek aan levensmiddelen, medicijnen en de onveiligheid in Venezuela en wijst er op dat de laatste geactualiseerde COI Focus over Venezuela, van maart 2019, geen geactualiseerde informatie bevat met betrekking tot de socio-economische situatie en dat dit minstens de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt.

Als conclusie stelt verzoekster dat de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd kan worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

## 2.2. Stukken

### 2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, [https://www.rtf.be/info/monde/detail\\_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094](https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094);
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération", 28/05/2019, [https://www.washingtonpost.com/world/the\\_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-613bf24db4b9fb62aa2\\_story.html?utm\\_term=.90539b532b45](https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-613bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45);
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;

17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>;
19. Drie e-mails van de raadsvrouw van verzoekster waarin het administratief dossier van verzoekster aangevraagd werd, zonder antwoord;
20. Screenshots van de persoonlijk onderhoud van de broer van verzoeker, onleesbaar.

### 2.3. Het juridisch kader voor het beoordelen van de gegrondheid van het beroep

#### 2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot

staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in : (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) 6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.*

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die de vreemdeling verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26*).

#### 2.4. Beoordeling

Verzoekster werpt op dat haar rechten van verdediging op twee verschillende manieren geschonden werden, met name omdat verwerende partij het administratief dossier niet heeft doorgestuurd ondanks drie verzoeken daartoe, waardoor ze geen toegang heeft gekregen tot de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 9 oktober 2018 en omdat de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters broer die wel werden doorgestuurd helemaal onleesbaar zijn. In wezen stelt verzoekster dat, aangezien de bestreden beslissing de status intrekt op grond van valse verklaringen van verzoekster en zich daarbij baseert op een aantal tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in de eerste procedure die resulteerde in de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van de intrekkingprocedure en de verklaringen van haar broer, zij niet in staat was om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verifiëren en te weerleggen.

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift screenshots van drie pagina's van de notities van het persoonlijk onderhoud die inderdaad onleesbaar blijken te zijn.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters advocaat een eerste maal een kopie van het administratief dossier van verzoekers broer heeft opgevraagd op 2 december 2019 en een tweede maal op 12 december 2019 (administratief dossier, stuk 2, e-mails advocaat *“demande dossiers administratifs”* en dat verwerende partij het dossier van verzoekers per e-mail doorstuurde op 16 december 2019.

Wat de kopie van het administratief dossier van de asielprocedure van verzoekster, stelt de Raad vast dat verzoeksters advocaat een eerste e-mail stuurde op 12 december 2019 waarin zij vraagt om de administratieve dossiers van verzoekster en dat van haar broer; een tweede e-mail stuurde op 23 december 2019 waarin zij opnieuw vraagt om het administratief dossier van verzoekster door te sturen en een derde e-mail stuurt op 27 december, enkele dagen voor het verstrijken van de beroepstermijn, waarin zij nogmaals dringend verzoekt om het administratief dossier van verzoekster door te sturen (stuk 19 verzoekster en administratief dossier, stuk 1). Ter terechtzitting merkt verwerende partij nog op dat het gehoorverslag CGVS van verzoekster dat aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus reeds werd overgemaakt in 2018, maar beaamt dat verzoeksters advocaat driemaal heeft verzocht om een kopie van het administratief dossier van verzoekster en dat dit pas werd verstuurd door verwerende partij op 9 januari 2020, hetzij na het verstrijken van de beroepstermijn, wat ook blijkt uit het administratief dossier (administratief dossier, stuk 1).

Verwerende partij erkent ter terechtzitting dat *in casu* een administratieve vergissing werd gemaakt met betrekking tot het toesturen van verzoeksters administratief dossier en dat de leesbaarheid van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters broer zoals deze aan verzoeksters advocaat werden overgemaakt *“voor verbetering vatbaar zijn”*.

Verwerende partij verklaart ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Wat de notities van het persoonlijk onderhoud van 2018 betreft, stelt verzoeksters advocaat ter terechtzitting dat niet kan verwacht worden dat zij dit document zou bijhouden, zeker nu verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in december 2018. De Raad kan verzoeksters advocaat hierin bijtreden en stelt vast dat zij hoe dan ook het recht heeft om het volledige administratief dossier op te vragen na de kennisgeving van de huidige bestreden beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, wat zij tot driemaal toe deed.

De Raad merkt op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. X; RvS 5 november 2010, nr. X; RvS 27 oktober 2010, nr. X; RvS 22 april 2010, nr. X; RvS 4 maart 2010, nr. X; RvS 10 februari 2010, nr. X), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. X).

*In casu* is de bestreden beslissing hoofdzakelijk gemotiveerd op basis van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud en bij de DVZ in het kader van de procedure die resulteerde in de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (nieuw element) en de verklaringen van haar broer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit bovenstaande analyse blijkt dat verzoeksters advocaat meerdere pogingen heeft ondernomen om het administratief dossier te bekomen met het oog op het organiseren van haar verweer maar dit niet heeft ontvangen en dat de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS van verzoeksters broer per e-mail zijn doorgestuurd maar dat uit de uittreksels van de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de desbetreffende pdf-scan quasi onleesbaar zijn. Vermits de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster in beide gehoren CGVS en de verklaringen van haar broer, kon verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verifiëren en zo nodig hiertegen een verweer ontwikkelen in het verzoekschrift, gezien de beperkte leesbaarheid van de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS van verzoeksters broer en het feit dat zij niet tijdig kon beschikken over haar administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, werd het verzoekster onmogelijk gemaakt om het onderhavige beroep op nuttige wijze in te dienen en zijn verzoeksters rechten van verdediging geschonden. Derhalve komt het gepast voor om, teneinde verzoeksters rechten van verdediging te waarborgen, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2019 wordt vernietigd.

## **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET